

Svečiuose pas močiutę ir senelį

Alelė Kamitan-Koronel
(Paremta tikra istorija)

Ši istorija nutiko Indonezijoje.

Ernestas įsidėjo dar vienus marškinėlius į savo krepšį. Jis apsidairė po kambarį. Ką dar jam reikia pasiimti? Jis pamatė savo Mormono Knygą ant stalo. Tikrai negalėjo jos pamiršti!

Buvo vasaros atostogos. Ernesto šeima vyko aplankyti močiutės ir senelio. Jis labai džiaugėsi, kad galės pamatyti senelius.

Kai Ernestas su tėvais atvyko, senelis jį stipriai apkabino. „Labai džiaugiuosi, kad esate čia.“

„Labai jūsų pasiilgome!“ Močiutė nusišypsojo ir taip pat apkabino Ernestą.

„Laukiau nesulaukiau šios dienos. Mums patinka čia lankytis“, – pasakė Ernestas.

„Eime vidun, – tarė senelis. – Močiutė pagamins viską, ką tu mėgsti.“

Su močiute ir seneliu Ernestas įėjo į namą. Jis labai džiūgavo, kad galės praleisti laiką su jais.

Kitą rytą Ernestas nubudo nuo verdamų ryžių kvapo. Jis rado mamą ir močiutę triūsiančias virtuvėje. Pabučiavo jas abi į skruostą. Tada išbėgo į kiemą.

Tėtis ir senelis sėdėjo lauke ir gėrė iš puodelių. „Labas rytas. Ar norėtum arbatos?“ – senelis ištiesė savo puodelį Ernestui.

Ernestas pažvelgė į arbatos puodelį, tada į senelį. Jis norėjo pasidalyti tuo, ko išmoko pradinukų klasėje. „Ne, dėkui, seneli, – pasakė jis. – Bažnyčioje išmokau, kad arbata, kava ir tabakas nėra gerai mūsų kūnams. Noriu laikytis to, ką Jėzus nori, kad daryčiau.“

Tėtis nusišypsojo. „Mūsų šeima laikosi Išminties žodžio, tačiau senelio įsitikinimai yra kitokie ir tai normalu.“

„Dėkui, kad pasidalijai tuo, ką tiki, – pasakė senelis. – Esi geras berniukas. Tada išgerk karšto vandens kaip tavo tėtis.“ Iš arbatinuko į puodelį senelis Ernestui įpylė šiek tiek vandens.

MELISSA MENYIL KASIVAGI ILLUSTRACIJOS

Ernestas gurkštelėjo. Jis jautėsi gerai dėl to, kad pasirinko teisiai.

Per pietus Ernestas valgė savo mėgstamų valgių. Močiutė pagamino *nasi goreng*, patiekalą iš ryžių, kiaušinių, mėsos ir daržovių. Buvo labai skanu. Ir Ernestui patiko kalbėti su močiute ir seneliu jiems valgant.

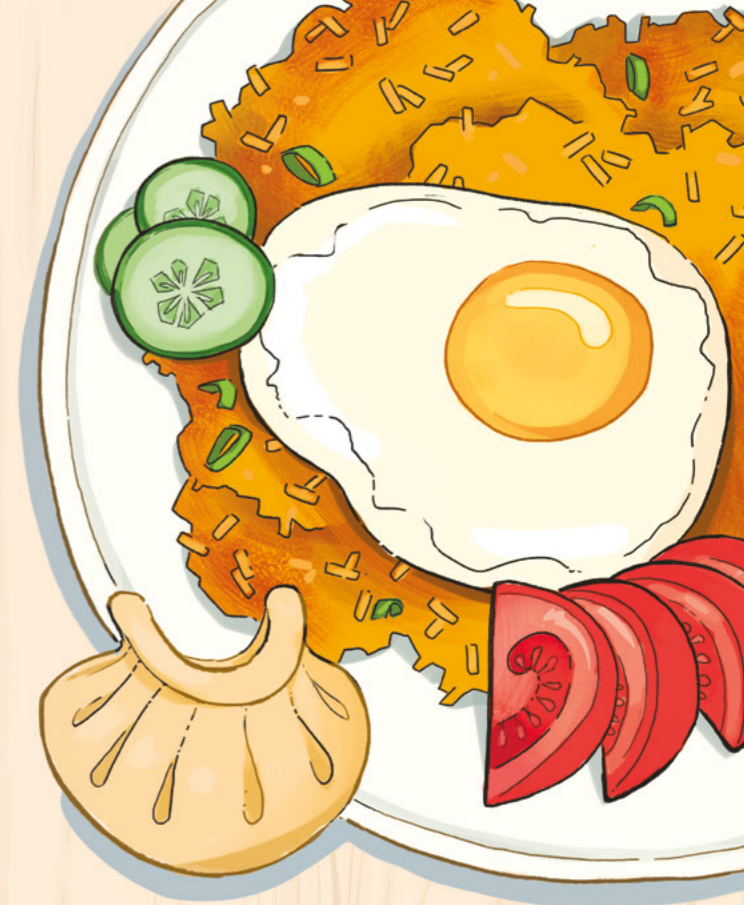
Po pietų šeima visi kartu žaidė slėpynių. Net senelis ir močiutė žaidė!

„Ernestai, matau tave už to medžio!“ – šūktelėjo tėtis bėgdamas į jo pusę. Ernestas juokėsi bandydamas pasprukti. Buvo smagu žaisti su šeima.

Tą vakarą visi susėdo aplink senelį, pasakojantį istorijas. Kai senelis baigė, Ernestas prisiminė, kad jie dar neskaitė Raštų.

Ernestas pašoko. „Tuoj grįšiu.“

Jis nubėgo ir pasiėmė savo Mormono Knygą. Sugrįžęs paklausė: „Ar galime paskaityti?“

„Džiaugiuosi, kad prisiminei.“ Mama paėmė knygą iš Ernesto ir atvertė savo mėgstamiausią eilutę. Ji garsiai perskaitė. Tada visi suklaupė.

„Ar norėtumėte pasimelsti su mumis?“ – Ernestas paklausė senelių.

„Taip. Būtų šaunu“, – pasakė močiutė. Ji atsiklaupė šalia senelio.

Tėtis pasimeldė. Jis padėjo Dangiškajam Tėvui už tai, kad galėjo visa šeima praleisti laiką kartu.

Po maldos senelis apkabino Ernestą. „Labai gerai, kad tavo šeima meldžiasi, – pasakė jis. – Džiaugiuosi, kad nori būti arčiau Dievo. Tai padės tavo šeimai išlikti stipriai.“

Ernestą apėmė šiltas ir ramus jausmas. Jam patiko dalytis savo įsitikinimais, tuo, kas jam patiko, su močiute ir seneliu, žmonėmis, kuriuos mylėjo. ●

Ernestas norėjo pasidalyti tuo, ko išmoko pradinukų klasėje.